

Arrest

nr. 218 507 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 januari 2017, verklaart er zich op 31 januari 2017 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Gharkali gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U verklaart geboren te zijn op 31 maart 2001 en dus tot op heden minderjarig te zijn. Uw vader was landbouwer. U stelt tot uw negende naar school te zijn geweest. U woonde met uw ouders en uw jongere broer en zus tot uw vertrek in Gharkali.

U stelt dat u in Gharkali werd aangesproken door twee talibs die u uitvroegen over uw familie en uw woonplaats. U lichtte uw ouders hierover in. Enkele dagen later kwamen de mannen naar uw huis en vertelden uw vader dat ze wilden dat u zich bij de taliban zou aansluiten. Uw vader vroeg bedenktijd. De volgende dag kwamen ze opnieuw naar uw huis maar opnieuw weigerde uw vader u mee te laten gaan. Ze dreigden dat uw vader problemen zou krijgen indien hij u niet binnen de twee dagen zou laten vertrekken. Uw vader overlegde met uw oom langs moederszijde, die klacht ging indienen in het districtshuis. Daar kreeg hij echter het advies om u het land te laten verlaten. Zo geschiedde.

In de zomer van 2016 vertrok u uit Gharkali. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België waar u op 31 januari 2017 asiel aan vroeg.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara en de enveloppe waarin deze u werd toegezonden, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag 1 dd. 12.12.2017 – hierna CGVS 1, p. 2; gehoorverslag 2 dd. 20.02.2018 – hierna CGVS 2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u geen zicht geeft op uw recente herkomst.

Dit blijkt uit verschillende interne tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en lacunes in uw verklaringen tijdens uw beide gehoren bij het CGVS.

Uw kennis betreffende de algemene veiligheidssituatie en recente gebeurtenissen in uw regio van herkomst kan niet overtuigen. Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw recente herkomst uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar.

De veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, van waaruit u stelt afkomstig te zijn, is niet goed. Dit wordt duidelijk aangegeven in bijgevoegd 'EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Security situation – Update September 2016'. Gewapende rebellengroepen zijn bijzonder actief in de provincie Nangarhar – vnl. langs de Pakistaanse grens waar ook uw district Deh Bala gelegen is. Het rapport vermeldt uw district Deh Bala als een van de districten waar de meeste veiligheidsincidenten werden geregistreerd in 2015. Sinds januari 2015 was de terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) officieel aanwezig in Afghanistan, meerbepaald in de districten Achin, Deh Bala en Chaparhar, van waaruit ze hun territorium trachtten uit te breiden. Er vonden zware gevechten met de in de regio aanwezige taliban plaats en sinds juli 2015 mengen ook de ANSF (Afghan National Security Forces) zich in de gevechten.

In oktober 2015 sloegen 12 323 mensen op de vlucht uit de districten Kot, Achin, Charpahar, Deh Bala, Nazian en Shirzad. Ook in juni en juli 2016 sloegen honderden families uit Nangarhar op de vlucht vanwege het geweld van IS. Ook andere bronnen maken gewag van een verslechterende veiligheidssituatie in Deh Bala. In juni 2015 vluchtten honderden families uit de districten Bati Kot, Achin en Deh Bala richting de provinciehoofdstad Jalalabad (Hundreds of families displaced because of Daesh-Taliban clashes in Nangarhar – Khaama Press dd. 15.06.2015). In die periode was onder meer het district Deh Bala de inzet van zware gevechten tussen de taliban en IS, waarbij het district meerdere malen wisselde tussen beide partijen (The Islamic State in 'Khorasan': How it began and where it stands now in Nangarhar – Afghan Analysts Network dd. 27.06.2016).

Er wordt geenszins van u verwacht dat u gedetailleerd over bovenstaande veiligheidssituatie kunt rapporteren of dat u zich elke veiligheidsincident zou herinneren. Wel dat u in grote lijnen, doorleefd en aansluitend bij uw leefwereld, over de veiligheidssituatie in uw dorp en uw regio van herkomst kunt vertellen. Dit blijkt geenszins het geval.

U haalt zelf persoonlijke problemen met de taliban aan (CGVS 1, p. 14-16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over de taliban in uw dorp haalt u in vage bewoordingen aan dat muziek verboden is, dat vrouwen niet buiten mogen komen en dat mensen niet voor de overheid morgen werken. U stelt dat gegoede mensen worden afgeperst en dat jongens zoals u uit het dorp worden meegenomen (CGVS 1, p. 16). U slaagt er echter in het geheel niet in om concreet en doorleefd over deze zaken te vertellen.

Gevraagd naar welke families in het dorp dergelijke problemen meemaakten stelt u: "Ik ben nog klein, ik weet het niet. Wat kan ik zeggen?" (CGVS 1, p. 16). Gevraagd welke jongens ontvoerd werden door de taliban antwoordt u ontwijkend: "Ze nemen de jongens mee. Sommigen gaan vrijwillig mee, de andere worden meegenomen. Dat is wat ze doen." (CGVS 1, p. 16). Opnieuw gevraagd of u jongens kent in deze situatie noemt u vijf namen van mannen die in de bergen brandhout gingen halen maar niet terug kwamen. U weet verder echter niets over hen (CGVS 1, p. 16-17). Expliciet gevraagd of u jongens kent die zich – al dan niet gedwongen – aansloten bij de taliban zegt u dat u niemand kent: "Ik ben een jong kind. Ik ging nooit weg van mijn huis. Hoe kan ik dat weten?" (CGVS 1, p. 17); "Neen. Ik ken zo geen mensen." (CGVS 2, p.19). Deze informatie kan echter wel degelijk van u worden verwacht. U was 16 jaar toen u vertrok uit Afghanistan en bevond zich dus in een leeftijdscategorie waarbinnen (gedwongen) rekrutering kan plaatsvinden. Verwacht kan worden dat u weet wie van uw buurjongens, vrienden of klasgenoten hiermee te maken kreeg. Temeer daar u dit fenomeen spontaan vernoemde wanneer u werd gevraagd naar de taliban in uw dorp (CGVS 1, p. 16) en u bovendien zelf stelt te zijn gevlucht uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Uw ontwijkende antwoorden kunnen dan ook geenszins overtuigen.

Gevraagd wie er door de taliban werd afgeperst – eveneens een element dat u spontaan vernoemde wanneer u werd gevraagd naar de taliban in uw dorp (CGVS 1, p. 16), geeft u opnieuw geen concreet antwoord (CGVS 1, p. 17). Gevraagd wie de gegoede mensen waren in uw dorp noemt u ene Nizam. U schetst zijn woonplaats in het dorp maar weet verder niets over zijn familie (CGVS 1, p. 17). Opnieuw kan deze onwetendheid niet overtuigen. U was 16 jaar op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Verwacht wordt dat u kunt vertellen over de gegoede families in uw dorp en over eventuele afperspraktijken van de taliban, temeer daar u dit zelf hebt aangehaald.

Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp zeer algemeen en oppervlakkig blijven, erop gewezen dat u in het dorp woonde en gevraagd om de dagelijkse realiteit te beschrijven antwoordt u: "In Khati Hill was er een checkpoint van de Border Protection Force. 's Nachts hoorden we gevechten tussen hen. Er waren zelfs momenten dat er ook burgerslachtoffers waren." Wie die burgerslachtoffers uit uw dorp dan waren, weet u niet. U antwoordt opnieuw zeer algemeen: "Van deze huizen in de regio. Als ze vechten schieten ze overal, zelfs vrouwen werden geraakt." (CGVS 1, p. 17). Dat u wel weet wie aanwezig is op welk checkpoint maar niet weet welke burgers in uw directe omgeving omkwamen bij het geweld kan niet overtuigen. Opnieuw geconfronteerd met het algemene karakter van uw verklaringen en gevraagd iets concreets te vertellen antwoordt u: "Ik kan je niets concreets vertellen. Maar dit is wat er algemeen gebeurde." (CGVS 1, p. 17). Het hoeft weinig betoog dat het feit dat u wel in algemene bewoordingen maar op geen enkel moment concreet kunt vertellen over de dagelijkse situatie in uw dorp, niet kan overtuigen.

Ook over de aanwezigheid van IS in uw regio van herkomst kunt u nagenoeg niets vertellen. U beaamt dat IS aanwezig was in uw dorp maar geeft aanvankelijk een hele reeks ontwijkende antwoorden wanneer u om meer informatie wordt gevraagd (CGVS 1, p. 18). U weet niet wanneer IS naar uw dorp kwam: "Ik weet het niet. Maar een lange tijd."; "Een hele lange tijd al was mijn dorp het centrum van Daesh (Arabische afkorting voor IS in Irak en de Levant) en de taliban." (CGVS 1, p. 19). Gezien u dus stelt dat uw dorp het centrum van IS was kan worden verwacht dat u hierover iets meer kunt vertellen. Gevraagd "Vertel me eens over een incident dat je me herinnert met Daesh." stelt u: "Het kan niet geweten zijn of ze Daesh zijn of taliban. Je kan niet weten of Daesh of de taliban iets heeft gedaan."

(CGVS 1, p. 19). Gevraagd over welke incidenten u het dan hebt haalt u opnieuw aan dat jongens uit het dorp verdwenen, waarschijnlijk ontvoerd door Daesh of de taliban. U kunt echter niet zeggen over welke jongens u het dan hebt (CGVS p. 19). Opnieuw kunnen uw antwoorden niet overtuigen.

Geconfronteerd met het feit dat u wel zeer gedetailleerd en oppervlakkig vertelt over uw persoonlijke problemen met de taliban maar zeer vaag blijft wanneer naar de situatie in uw dorp wordt gepeild onderbreekt u de interviewer en stelt dat u zich wel incidenten herinnert maar dat deze niet werden bevraagd (CGVS 1, p. 19). Gevraagd over welke incidenten u het dan hebt somt u drie incidenten in andere dorpen op, daterend van vijf jaar geleden (CGVS p. 19). Deze informatie ondersteunt op geen enkele manier uw recente herkomst uit Gharkali en heeft bovendien een ingestudeerd karakter (CGVS 1, p. 19). U werpt u dat u de vragen voordien niet begreep, dat u niet werd gevraagd naar incidenten in uw dorp, dat er geen open vragen werden gesteld, dat u anders wel had kunnen antwoorden. De interviewer reageert met: "Goed. Ik vraag het je nu. Vertel me over incidenten in jouw dorp.", maar u geeft geen antwoord (CGVS 1, p. 19-20). Ook in uw tweede gehoor kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Gevraagd naar het meest recente veiligheidsincident in uw dorp dat u zich herinnert haalt u drie incidenten aan die allen twee jaar voor uw vertrek gebeurden en niet plaatsvonden in uw dorp (CGVS 2, p. 11). Opnieuw gevraagd naar incidenten die kort voor uw vertrek plaatsvonden zegt u: "Nee, dat herinner ik me niet." (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw dorp, is uw antwoord opnieuw zeer vaag en oppervlakkig en weinig concreet (CGVS 2, p. 11). Gevraagd te vertellen over de aanwezigheid van IS en de taliban in uw dorp zegt u: "Het enige dat ik u kan vertellen is dat ze aanwezig zijn. Ze controleren het gebied en ze vertrekken weer." (CGVS 2, p. 11-12). Gevraagd of die aanwezigheid recent voor uw vertrek voor problemen zorgde in uw dorp zegt u: "Ze zorgen elke dag voor problemen voor de mensen, maar ik kan u daar niets concreets over vertellen."; "Ik was nog zo jong, het kon me niet schelen. Ik was vooral aan het spelen, ik weet niets van zo'n dingen." (CGVS p. 12). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaringen, komende van een jongeman die op zijn 16de wegens problemen met de taliban zijn familie en zijn land van herkomst verliet, niet kunnen overtuigen. Opvallend is in dezen ook dat u in het eerste interview stelt geen namen van talibanleden te kennen ("Nee, niets. Ook niet wie met hen meewerkte. Ik was een kind." (CGVS 1, p. 18)) terwijl u tijdens het tweede gehoor wel vlot de namen van vijf talibs noemt (CGVS 2, p. 12). Dit geeft uw verklaringen een ingestudeerd karakter.

Ook uw kennis betreffende het dagelijkse leven in uw regio van herkomst, zoals verwacht mag worden van iemand met uw profiel, kan niet overtuigen.

Uw verklaringen betreffende uw scholing kunnen niet overtuigen. U stelt dat u naar school ging in het buurdorp Yaghban tot de school op een bepaald moment onder invloed van de taliban werd gesloten. Over het moment van deze sluiting bent u niet eenduidig. Bij het CGVS stelt u dat de school drie à vier jaar geleden sloot (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 14) – u was op dat moment dus ouder dan twaalf, en geen negen zoals u bij de DVZ beweerde (Verklaring DVZ – punt 11). U schetst vlot de weg van uw huis naar uw voormalige school, maar gevraagd naar namen van medeleerlingen kunt u er slechts vier opnoemen. U kunt bovendien verder niets over hen of hun familie vertellen. U herinnert zich de naam van uw leerkracht maar weet verder niets over hem (CGVS 1, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Uw verklaringen betreffende uw profiel kunnen niet overtuigen. Gevraagd naar uw dagelijkse bezigheden de laatste jaren voor vertrek, aangezien u niet meer naar school ging, antwoordt u: "Ik speelde. Met knickers. Of cricket. Deze zaken." (CGVS 2, p. 14). Dat een zestienjarige niet meer om handen zou hebben is weinig aannemelijk. Gevraagd of u uw ouders soms moest helpen stelt u dat u verantwoordelijk was voor het grazen van de koeien. Opvallend genoeg stelt u tijdens het eerste gehoor dat jullie twee stieren, een koe en kalfjes hadden (CGVS 1, p. 10) terwijl u tijdens het tweede gehoor expliciet stelt geen stieren te hebben gehad (CGVS 2, p. 15). Een dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt sterk uw geloofwaardigheid. Van iemand die als enige bezigheid het grazen van het vee en het spelen van spelletjes had kan op zijn minst verwacht worden dat hij een eenduidig antwoord formuleert op de eenvoudige vraag of het gezin al dan niet stieren bezat. Gevraagd naar veel voorkomende ziekten bij de koeien hebt u het over een soort parasiet. Hoe die genoemd wordt weet u echter niet. Andere ziektes kwamen wel voor maar kent u niet (CGVS p. 11). Van iemand die zich dagelijks bezig houdt met het verzorgen van de koeien kan op zijn minst worden verwacht dat hij verschillende ziekten kent en de eerste symptomen ervan kan detecteren. Uw verklaringen kunnen aldus niet overtuigen.

Ook uw verklaringen over het profiel en de dagelijkse bezigheden van uw ouders kunnen niet overtuigen. U stelt dat uw moeder de koeien melk en yoghurt en drinkyoghurt maakte (CGVS 1, p. 10). Van de prijzen van yoghurt en drinkyoghurt in het dorp hebt u echter geen idee (CGVS 1, p. 12). Ook van de prijzen van koeien hebt u geen idee (CGVS p 1 p. 11). U stelt dat u boodschappen moest doen, maar gevraagd naar algemene prijzen van de dingen die u kocht antwoordt u bijzonder ontwijkend (CGVS 1, p. 12). U stelt dat uw vader landbouwer was en zes grote velden bezat (CGVS 1, p. 9).

U stelt dat uw vader een deel van de oogst 'weggaf' maar aan wie en of hij daar geld voor kreeg weet u niet (CGVS 1, p. 9). U stelt dat uw vader fysiek beperkt was: "Hij is verlamd vanaf zijn benen."; "Hij is verlamd aan zijn benen."; "Hij kan wel lopen, maar niet goed." (CGVS 1, p. 21). De logische vraag stelt zich hoe uw vader in die situatie de velden bewerkte. U stelt dat u soms een beetje hielp, maar niemand anders (CGVS 1, p. 21). Gevraagd hoe hij dat kon stelt u louter dat hij wel een beetje kon lopen (CGVS 1, p. 21). Opmerkelijk genoeg stelt u in het tweede gehoor wel dat hij af en toe dagloners inhuurde sinds hij zwakker werd (CGVS 2, p. 15). Verder in het eerste gehoor stelt u dat uw vader psychologische problemen heeft, niet goed kan spreken en niet meer kan werken. Wie er dan momenteel voor uw familie zorgt weet u niet, hoewel u maandelijks met uw moeder telefoneert. Of uw familie nog problemen kent met de taliban weet u evenmin (CGVS 1, p. 22). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Uw algemene kennis betreffende uw regio van herkomst kan evenmin overtuigen.

Gevraagd naar uw scholing stelt u dat u enkel naar school ging wanneer er dingen werden uitgedeeld. Gevraagd naar welke organisaties zaken uitdeelden kunt u enkel UNHCR noemen. Verder kunt u echter niets over hen vertellen. Andere organisaties hebt u nooit gezien in uw dorp: "Ik was nog zo jong toen ik daar woonde, dat weet ik niet." (CGVS 2, p. 9). Van een zestienjarige kan echter wel enig bewustzijn van de spelers in zijn directe omgeving worden verwacht. Hiermee geconfronteerd stelt u: "Ik was vaak thuis, ik ging niet vaak naar buiten om alles te zien. Ik was bezig met spelen, ik zal zo'n dingen niet." (CGVS 2, p. 9).

Gevraagd naar natuurrampen in uw regio van herkomst stelt u dat er overstromingen en aardbevingen plaatsvinden. Gevraagd naar de laatste overstroming die u zich herinnert zegt u: "Het was een grote overstroming, maar ik weet niet meer wanneer het gebeurde. Het gebeurt daar vaak." (CGVS p. 9). U stelt dat er vaak velden en gewassen beschadigd raakten, meerbepaald diegenen die dichtbij het kanaal lagen. Wiens velden dat waren weet u niet: "Daar liggen veel velden, ik weet het niet." (CGVS 2, p. 10). U kent geen mensen wiens velden beschadigd raakten (CGVS 2, p. 10). Deze verklaringen kunnen opnieuw niet overtuigen. Van een landbouwerszoon kan worden verwacht dat hij weet wiens velden beschadigd raken bij een overstroming, alsook dat hij gedetailleerder en doorleefder vertelt over deze gebeurtenis.

U noemt vlot de districts- en dorpsverantwoordelijken maar kunt verder nagenoeg niets over deze mensen vertellen, wat deze informatie een ingestudeerd karakter geeft (CGVS 1, p. 17-18; CGVS 2, p. 7-8).

Uw geografische kennis van uw regio van herkomst is relatief uitgebreid. Dit doet echter niets af aan de eerder geuite twijfel betreffende uw recente herkomst. Bovendien zijn er een aantal elementen die uw verklaringen een ingestudeerd karakter geven. Zo benoemt u uw district in één term als 'Hasqa Mina Deh Bala' (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 3). Dit is vreemd gezien Hasqa Mina en Deh Bala twee verschillende benamingen voor hetzelfde district zijn. Gevraagd naar de districten rond Deh Bala noemt u een aantal districten voor, achter, links en rechts van u. Gevraagd wat u bedoelt met deze termen stelt u dat het districtscentrum en het district Rodat in de richting van Saoedi-Arabië (de islamitische gebedsrichting) liggen. Dit klopt echter niet. Eenzelfde fout maakt u wanneer u wordt gevraagd of de zon op- dan wel ondergaat achter de bergen in de buurt van uw dorp. U slaagt er niet in hierop een eenduidig antwoord te geven (CGVS 2, p. 6) terwijl dit een zeer eenvoudig geografisch gegeven is. Waar u aanvankelijk stelt dat uw hele familie in Gharkali woont (CGVS 1, p. 6) stelt u later in het gehoor dat u familieleden hebt in de dorpen Garay en Gawlat Khail (CGVS 1, p. 14). Dat u bijvoorbeeld wel een uitgebreide beschrijving kunt geven van uw dorp naar het districtscentrum maar op dergelijke eenvoudige vragen geen eenduidig antwoord geeft, geeft uw verklaringen een ingestudeerd karakter.

Uw verklaringen betreffende uw documenten kunnen niet overtuigen.

U legt uw originele taskara alsook de enveloppe waarin die u werd toegestuurd, neer. Wie u dit document opstuurde weet u echter niet. U stelt dat het uw buurman was, maar zijn naam schijnt u niet te kennen (CGVS 1, p. 13). Over de aanvraag van uw taskara legt u geen eenduidige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat u een taskara aan vroeg omdat u dat nodig zou hebben op school (CGVS1 p. 4). Later in het gehoor stelt u niet te weten waarom u een taskara aanvroeg: "Dat weet ik niet. Mijn vader vroeg het aan mijn oom. Omdat ik opgroeide." (CGVS 1, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijt u dit aan vertaalproblemen. Deze verklaring is niet afdoende.

Alles bij elkaar kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U kunt nagenoeg niets vertellen over de algemene veiligheidssituatie en recente gebeurtenissen in uw regio van herkomst; uw kennis betreffende het dagelijkse leven in uw regio van herkomst, zoals verwacht mag worden van iemand met uw profiel, kan niet overtuigen en uw algemene kennis betreffende uw regio van herkomst heeft op bepaalde punten een ingestudeerd karakter. Bovendien legt u geen eenduidige verklaringen af over uw taskara – het enige stuk dat u neerlegt ter staving van uw identiteit, reisweg en asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het dorp Gharkali in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens beide gehoren op de zetel van het CGVS op 12.12.2017 en 20.02.2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Wanneer bovenstaande u in eenvoudige bewoordingen duidelijk wordt gemaakt in de loop van het eerste gehoor reageert u louter met: "Nee. Ik ben nooit buiten mijn dorp geweest. Als je me niet gelooft moet je maar naar mijn oom bellen." (CGVS 1, p. 20). Vervolgens wordt een pauze en een overleg met uw advocaat voorgesteld, maar ook hierna legt u geen bijkomende verklaringen af betreffende uw herkomst (CGVS 1, p. 20). Ook op het einde van het gehoor voegt u, zelfs na aandringen van uw advocaat, niets toe (CGVS 1, p. 23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 14 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn originele taskara (stuk 3), een enveloppe (stuk 4), een CLB-rapport (stuk 6), een toelichting bij voormeld rapport door zijn voormalige voogd (stuk 7), een arrest van de Raad (stuk 10), een kopie van de taskara van zijn oom (stuk 22), een attest van zijn school in Afghanistan (stuk 23) en een bundel met rapporten en artikels (stukken 5, 8-9 en 11-21).

Bij zijn nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentfraude" van 21 november 2017 (bijlage 1) en het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017 (bijlage 2).

Met een aangetekend schrijven van 16 mei 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een nota met opmerkingen over de bestreden beslissing vanwege zijn voormalige voogd, een rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties en de vertalingen van de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken 3, 22 en 23 (rechtspiegingsdossier, stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande dat (i) verzoekers kennis van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet-doorleefd en oppervlakkig voorkomt, terwijl hij in het kader van zijn vluchtrelaas zelf aanvoert problemen te hebben gehad met de taliban; (ii) verzoekers verklaringen betreffende zijn dagelijks leven niet aannemelijk zijn, meer bepaald wat betreft (a) zijn scholing, (b) zijn profiel en dagelijkse bezigheden en (c) het profiel en de dagelijkse bezigheden van zijn ouders; (iii) verzoeker algemene kennis over zijn regio van herkomst te wensen overlaat, met name inzake (a) hulporganisaties in zijn regio van herkomst, (b) natuurrampen in zijn regio van herkomst, (c) zijn kennis over de districts- en dorpsverantwoordelijken en (d) bepaalde elementen van zijn geografische kennis, hetgeen maakt dat de kennis die hij wél tentoonspreidde een ingestudeerd karakter heeft; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, temeer daar zijn verklaringen over deze documenten niet aannemelijk zijn.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld, met name de voorgehouden problemen met de taliban.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat nergens uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en dat hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris (thans de Minister) er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag betreffende status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Verder bestaat er geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal ertoe zou verplichten om verzoeker te horen in een aparte gehoorruimte. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk gesloten vragen werden gesteld, aangepast aan zijn eigen leefwereld. Verzoeker wordt er in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk op gewezen dat van hem betreffende de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst geen volledig en gedetailleerd rapport wordt verwacht of dat hij zich ieder veiligheidsincident zou herinneren, doch wel dat hij aan de hand van doorleefde, bij zijn leefwereld aansluitende verklaringen zou afleggen, *quod non* (zie *infra*). Nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker de kans zou zijn geboden om vrijelijk over zijn regio van herkomst te verhalen en dat hij doorheen dit vrije verhaal zijn herkomst niet zou hebben kunnen aantonen. Aldus kan worden besloten dat de vraagstelling tijdens de persoonlijke onderhouden wel degelijk aangepast was aan verzoekers jeugdige leeftijd.

Waar verzoeker verder wijst op zijn scholingsgraad in België en met name dat zijn intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn en hij aldus niet in staat kan worden geacht om zaken in te studeren en deze achteraf te reproduceren, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Uit de toelichting van verzoekers voormalige voogd (verzoekschrift, stukken 6 en 7), die allerm minst kan worden beschouwd als een psycholoog of psychiater voor het beoordelen van verzoekers intellectuele capaciteiten, blijkt dat de bevindingen in de rapporten van het CLB dienen te worden gekaderd in het perspectief van verzoekers Belgische klasgenoten: "*Niet te negeren bij l. is de beperking van zijn intellectuele capaciteit, vergeleken met onze gemiddelde Belgische normen.*" (eigen onderlijning). Dat verzoeker in België moeilijkheden ondervindt om op school even snel en even goed mee te kunnen als Belgische klasgenoten van dezelfde leeftijd, kan worden aangenomen. Doch hieruit valt niet met zekerheid af te leiden dat verzoekers intellectuele capaciteiten dermate beperkt zouden zijn dat hij niet in staat kan worden geacht om over zijn voorgehouden regio van herkomst, zijn dagelijks leven en eigen leefwereld aldaar, doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, of dat hij niet in staat zou zijn om bepaalde zaken, al dan niet in zijn eigen moedertaal, in te studeren en achteraf te reproduceren. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde tot zijn negende naar school te zijn geweest (administratief dossier, stuk 22, verklaring 11), zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker het Pashtoe kan begrijpen en spreken en deze taal ook kan lezen en schrijven, zodat hij informatie in deze taal sneller en beter kan aanleren dan de informatie die hij in België op school krijgt aangereikt.

Verzoekers schoolprestaties in België kunnen op zich dan ook niet worden aangenomen als een bewijs van enige beperking van zijn intellectuele capaciteiten of van een onmogelijkheid in zijn hoofd om zaken in te studeren en achteraf te reproduceren.

Dat verzoeker in België leerproblemen ondervindt, is voorts geen bewijs van het feit dat hij naar Afghaanse normen wel degelijk als geschoold kan worden beschouwd.

Mede gezien het voorgaande stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht als volgt:

“Aangaande verzoekers leerproblemen in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers (OKAN), merkt verweerder op dat hieruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker niet over de intellectuele capaciteiten zou beschikken om eenvoudige, relevante gegevens betreffende zijn voorgehouden herkomstregio en directe leefwereld correct en voldoende doorleefd weer te geven. Zulks blijkt noch uit het verloop van de twee gehoren op de zetel van het CGVS, noch uit de door verzoeker neergelegde stukken ter zake (bijlagen 6-7 van het verzoekschrift).

Tijdens de twee gehoren bleek verzoeker duidelijk in staat het gesprek te volgen, begreep hij de inhoud van de gestelde vragen (of vroeg om bevestiging indien hij niet zeker was) en werd hij aangemoedigd om te vertellen wat hij wist of zich herinnerde. De vraagstelling tijdens de verschillende gehoren was aangepast en complexe vragen werden in de mate van het mogelijke vermeden. Uit de gehoorverslagen kan geenszins worden afgeleid dat de gehoren niet correct zouden zijn verlopen, of dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om concrete, volwaardige antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Uit de stukken van het CLB (bijlage 6) blijkt dat verzoeker moeilijkheden kent in het onderwijs. Verweerder merkt vooreerst op dat deze stukken in een specifieke context en met een specifiek doel zijn opgesteld, namelijk het onderwijstraject van verzoeker in België. Zij werden niet opgesteld door een psycholoog of psychiater met als doel een beoordeling van verzoekers algemene intellectuele capaciteiten te maken. Daarnaast is verweerder van oordeel dat, gezien verzoekers leeftijd, het feit dat hij niet gealfabetiseerd was, en geen schoolse attitude had opgebouwd in Afghanistan (cfr. bijlage 6 – ‘functioneren I.S.: conclusie’) uit de beschreven moeilijkheden op school (bij het leren van Nederlands en het verwerven van schoolse kennis) niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker niet over de intellectuele capaciteiten zou beschikken om, in zijn moedertaal (het Pashtou) voldoende doorleefd en gedetailleerd over zijn regio van herkomst en leefwereld te vertellen, te meer daar hij er tot zijn zestiende zou hebben verbleven. [...] De brief van de voogd (bijlage 7), dewelke overigens werd opgesteld nadat de bestreden beslissing was genomen, betreft geen objectief (wetenschappelijk) onderbouwd oordeel van de intellectuele capaciteiten van verzoeker door een gekwalificeerd persoon. Bijgevolg wordt hierdoor evenmin aangetoond dat verzoeker niet over voldoende intellectuele capaciteiten zou beschikken om volwaardige verklaringen af te leggen. Dat verzoeker niet in staat zou zijn om welke manier dan ook bepaalde gegevens in te studeren en te reproduceren, kan evenmin zonder meer afgeleid worden uit de bovenvermelde stukken.”

2.3.2.5. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers kennis van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet-doorleefd en oppervlakkig voorkomt, terwijl hij in het kader van zijn vluchtrelaas zelf aanvoert problemen te hebben gehad met de taliban:

“Uw kennis betreffende de algemene veiligheidssituatie en recente gebeurtenissen in uw regio van herkomst kan niet overtuigen. Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw recente herkomst uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar.

De veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, van waaruit u stelt afkomstig te zijn, is niet goed. Dit wordt duidelijk aangegeven in bijgevoegd ‘EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Security situation – Update September 2016’. Gewapende rebellengroepen zijn bijzonder actief in de provincie Nangarhar – vnl. langs de Pakistaanse grens waar ook uw district Deh Bala gelegen is. Het rapport vermeldt uw district Deh Bala als een van de districten waar de meeste veiligheidsincidenten werden geregistreerd in 2015. Sinds januari 2015 was de terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) officieel aanwezig in Afghanistan, meerbepaald in de districten Achin, Deh Bala en Chaparhar, van waaruit ze hun territorium trachtten uit te breiden. Er vonden zware gevechten met de in de regio aanwezige taliban plaats en sinds juli 2015 mengen ook de ANSF (Afghan National Security Forces) zich in de gevechten. In oktober 2015 sloegen 12 323 mensen op de vlucht uit de districten Kot, Achin, Charpahar, Deh Bala, Nazian en Shirzad. Ook in juni en juli 2016 sloegen honderden families uit Nangarhar op de vlucht vanwege het geweld van IS. Ook andere bronnen maken gewag van een verslechterende veiligheidssituatie in Deh Bala. In juni 2015 vluchtten honderden families uit de districten Bati Kot, Achin en Deh Bala richting de provinciehoofdstad Jalalabad (Hundreds of families displaced because of Daesh-Taliban clashes in Nangarhar – Khaama Press dd. 15.06.2015). In die periode was onder meer het district Deh Bala de inzet van zware gevechten tussen de taliban en IS, waarbij het district meerdere malen wisselde tussen beide partijen (The Islamic State in ‘Khorasan’: How it began and where it stands now in Nangarhar – Afghan Analysts Network dd. 27.06.2016).

Er wordt geenszins van u verwacht dat u gedetailleerd over bovenstaande veiligheidssituatie kunt rapporteren of dat u zich elke veiligheidsincident zou herinneren.

Wel dat u in grote lijnen, doorleefd en aansluitend bij uw leefwereld, over de veiligheidssituatie in uw dorp en uw regio van herkomst kunt vertellen. Dit blijkt geenszins het geval.

U haalt zelf persoonlijke problemen met de taliban aan (CGVS 1, p. 14-16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over de taliban in uw dorp haalt u in vage bewoordingen aan dat muziek verboden is, dat vrouwen niet buiten mogen komen en dat mensen niet voor de overheid morgen werken. U stelt dat gegoede mensen worden afgeperst en dat jongens zoals u uit het dorp worden meegenomen (CGVS 1, p. 16). U slaagt er echter in het geheel niet in om concreet en doorleefd over deze zaken te vertellen.

Gevraagd naar welke families in het dorp dergelijke problemen meemaakten stelt u: "Ik ben nog klein, ik weet het niet. Wat kan ik zeggen?" (CGVS 1, p. 16). Gevraagd welke jongens ontvoerd werden door de taliban antwoordt u ontwijkend: "Ze nemen de jongens mee. Sommigen gaan vrijwillig mee, de andere worden meegenomen. Dat is wat ze doen." (CGVS 1, p. 16). Opnieuw gevraagd of u jongens kent in deze situatie noemt u vijf namen van mannen die in de bergen brandhout gingen halen maar niet terug kwamen. U weet verder echter niets over hen (CGVS 1, p. 16-17). Expliciet gevraagd of u jongens kent die zich – al dan niet gedwongen – aansloten bij de taliban zegt u dat u niemand kent: "Ik ben een jong kind. Ik ging nooit weg van mijn huis. Hoe kan ik dat weten?" (CGVS 1, p. 17); "Neen. Ik ken zo geen mensen." (CGVS 2, p.19). Deze informatie kan echter wel degelijk van u worden verwacht. U was 16 jaar toen u vertrok uit Afghanistan en bevond zich dus in een leeftijdscategorie waarbinnen (gedwongen) rekrutering kan plaatsvinden. Verwacht kan worden dat u weet wie van uw buurjongens, vrienden of klasgenoten hiermee te maken kreeg. Temeer daar u dit fenomeen spontaan vernoemde wanneer u werd gevraagd naar de taliban in uw dorp (CGVS 1, p. 16) en u bovendien zelf stelt te zijn gevlucht uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Uw ontwijkende antwoorden kunnen dan ook geenszins overtuigen.

Gevraagd wie er door de taliban werd afgeperst – eveneens een element dat u spontaan vernoemde wanneer u werd gevraagd naar de taliban in uw dorp (CGVS 1, p. 16), geeft u opnieuw geen concreet antwoord (CGVS 1, p. 17). Gevraagd wie de gegoede mensen waren in uw dorp noemt u ene Nizam. U schetst zijn woonplaats in het dorp maar weet verder niets over zijn familie (CGVS 1, p. 17). Opnieuw kan deze onwetendheid niet overtuigen. U was 16 jaar op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Verwacht wordt dat u kunt vertellen over de gegoede families in uw dorp en over eventuele afperspraktijken van de taliban, temeer daar u dit zelf hebt aangehaald.

Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp zeer algemeen en oppervlakkig blijven, erop gewezen dat u in het dorp woonde en gevraagd om de dagelijkse realiteit te beschrijven antwoordt u: "In Khati Hill was er een checkpoint van de Border Protection Force. 's Nachts hoorden we gevechten tussen hen. Er waren zelfs momenten dat er ook burgerslachtoffers waren." Wie die burgerslachtoffers uit uw dorp dan waren, weet u niet. U antwoordt opnieuw zeer algemeen: "Van deze huizen in de regio. Als ze vechten schieten ze overal, zelfs vrouwen werden geraakt." (CGVS 1, p. 17). Dat u wel weet wie aanwezig is op welk checkpoint maar niet weet welke burgers in uw directe omgeving omkwamen bij het geweld kan niet overtuigen. Opnieuw geconfronteerd met het algemene karakter van uw verklaringen en gevraagd iets concreets te vertellen antwoordt u: "Ik kan je niets concreets vertellen. Maar dit is wat er algemeen gebeurde." (CGVS 1, p. 17). Het hoeft weinig betoog dat het feit dat u wel in algemene bewoordingen maar op geen enkel moment concreet kunt vertellen over de dagelijkse situatie in uw dorp, niet kan overtuigen.

Ook over de aanwezigheid van IS in uw regio van herkomst kunt u nagenoeg niets vertellen. U beaamt dat IS aanwezig was in uw dorp maar geeft aanvankelijk een hele reeks ontwijkende antwoorden wanneer u om meer informatie wordt gevraagd (CGVS 1, p. 18). U weet niet wanneer IS naar uw dorp kwam: "Ik weet het niet. Maar een lange tijd."; "Een hele lange tijd al was mijn dorp het centrum van Daesh (Arabische afkorting voor IS in Irak en de Levant) en de taliban." (CGVS 1, p. 19). Gezien u dus stelt dat uw dorp het centrum van IS was kan worden verwacht dat u hierover iets meer kunt vertellen. Gevraagd "Vertel me eens over een incident dat je me herinnert met Daesh." stelt u: "Het kan niet geweten zijn of ze Daesh zijn of taliban. Je kan niet weten of Daesh of de taliban iets heeft gedaan." (CGVS 1, p. 19). Gevraagd over welke incidenten u het dan hebt haalt u opnieuw aan dat jongens uit het dorp verdwenen, waarschijnlijk ontvoerd door Daesh of de taliban. U kunt echter niet zeggen over welke jongens u het dan hebt (CGVS p. 19). Opnieuw kunnen uw antwoorden niet overtuigen.

Geconfronteerd met het feit dat u wel zeer gedetailleerd en oppervlakkig vertelt over uw persoonlijke problemen met de taliban maar zeer vaag blijft wanneer naar de situatie in uw dorp wordt gepeild onderbreekt u de interviewer en stelt dat u zich wel incidenten herinnert maar dat deze niet werden bevraagd (CGVS 1, p. 19). Gevraagd over welke incidenten u het dan hebt somt u drie incidenten in andere dorpen op, daterend van vijf jaar geleden (CGVS p. 19).

Deze informatie ondersteunt op geen enkele manier uw recente herkomst uit Gharkali en heeft bovendien een ingestudeerd karakter (CGVS 1, p. 19). U werpt u dat u de vragen voordien niet begreep, dat u niet werd gevraagd naar incidenten in uw dorp, dat er geen open vragen werden gesteld, dat u anders wel had kunnen antwoorden.

De interviewer reageert met: "Goed. Ik vraag het je nu. Vertel me over incidenten in jouw dorp.", maar u geeft geen antwoord (CGVS 1, p. 19-20). Ook in uw tweede gehoor kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Gevraagd naar het meest recente veiligheidsincident in uw dorp dat u zich herinnert haalt u drie incidenten aan die allen twee jaar voor uw vertrek gebeurden en niet plaatsvonden in uw dorp (CGVS 2, p. 11). Opnieuw gevraagd naar incidenten die kort voor uw vertrek plaatsvonden zegt u: "Neen, dat herinner ik me niet." (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw dorp, is uw antwoord opnieuw zeer vaag en oppervlakkig en weinig concreet (CGVS 2, p. 11). Gevraagd te vertellen over de aanwezigheid van IS en de taliban in uw dorp zegt u: "Het enige dat ik u kan vertellen is dat ze aanwezig zijn. Ze controleren het gebied en ze vertrekken weer." (CGVS 2, p. 11-12). Gevraagd of die aanwezigheid recent voor uw vertrek voor problemen zorgde in uw dorp zegt u: "Ze zorgen elke dag voor problemen voor de mensen, maar ik kan u daar niets concreets over vertellen."; "Ik was nog zo jong, het kon me niet schelen. Ik was vooral aan het spelen, ik weet niets van zo'n dingen." (CGVS p. 12). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaringen, komende van een jongeman die op zijn 16de wegens problemen met de taliban zijn familie en zijn land van herkomst verliet, niet kunnen overtuigen. Opvallend is in dezen ook dat u in het eerste interview stelt geen namen van talibanleden te kennen ("Neen, niets. Ook niet wie met hen meewerkte. Ik was een kind." (CGVS 1, p. 18)) terwijl u tijdens het tweede gehoor wel vlot de namen van vijf talibs noemt (CGVS 2, p. 12). Dit geeft uw verklaringen een ingestudeerd karakter."

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst dat hij wel degelijk uitleg heeft gegeven over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en dit, rekening houdend met zijn profiel van laaggeschoolde, naar zijn eigen capaciteiten. Hij stelt dat hij in zijn eigen woorden heeft verteld wat hij wist en zoals hij het zelf heeft ervaren. Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoeker naar Afghaanse normen niet als ongeschoold kan worden beschouwd en dat hij in staat kan worden geacht om over zijn regio van herkomst doorleefde, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit de uitgebreide motivering die hiervoor uit de bestreden beslissing werd geciteerd, blijkt evenwel dat verzoeker allerminst dergelijke verklaringen heeft afgelegd wat betreft de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst. Nochtans werd van verzoeker niet verwacht dat hij gedetailleerd over deze veiligheidssituatie zou rapporteren of dat hij zich elke veiligheidsincident zou herinneren. Doch dat verzoeker, die aanvoert zelf door de taliban te zijn bedreigd, op de vraag om te vertellen over de taliban in zijn dorp niet méér kan antwoorden dan dat muziek verboden is, dat vrouwen niet mogen buitenkomen en dat mensen niet voor de overheid mogen werken, is dermate weinig doorleefd en weinig gedetailleerd, dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn herkomst. Dat verzoeker zelfs niet kan zeggen wie er uit zijn dorp reeds problemen kende met de taliban, hoewel hij zelf verklaart dat andere jongens en families uit zijn dorp reeds dergelijke problemen kenden, toont eens te meer het niet-doorleefde en bijgevolg ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen aan, daar deze kennis wel degelijk redelijkerwijze kan worden beschouwd als behorend tot verzoekers onmiddellijke leefwereld.

Dat verzoeker niet bezig zou zijn geweest met de organisatie of de theorieën van de taliban, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij ook zelf door de taliban werd bedreigd en hiervoor internationale bescherming behoeft, is het overigens redelijk dat van verzoeker wel degelijk enige interesse in de werking en de leer van de taliban worden verwacht.

Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

*"Daarnaast wil verzoeker erop wijzen dat hij twee keer een persoonlijk onderhoud had bij verweerster en dat er twee **verschillende tolken** waren. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd: Ken je de Talibanstrijders die achter jou zijn gekomen? Het antwoord daarop was negatief. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd of hij Talibanstrijders in zijn dorp kende. Daarop was het antwoord positief.*

*De **vraag** werd dus tweemaal **anders gesteld** wat tot verschillende antwoorden leidde. Er kan hierdoor dus door verweerster niet besloten worden tot een tegenstrijdigheid. Verzoeker kent immers wel de namen van de talibanstrijders die actief zijn in het dorp maar niet de namen van die twee personen die achter hem kwamen."*

Dienaangaande repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

"Waar verzoeker met betrekking tot de namen van Talibanstrijders in zijn dorp stelt dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud naar iets anders werd gepeild dan tijdens het tweede persoonlijk

onderhoud, stelt verweerder vast dat er tijdens het eerste gehoor aan verzoeker werd gevraagd: “Vertel eens iets meer over de taliban in jouw dorp. Namen van talibs?”. (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/12/2017, p. 18) Dit komt geenszins overeen met de bewering van verzoeker als zou er toen gevraagd zijn naar de namen van de Talibanstrijders die hem persoonlijk viseerden.

Bijgevolg is er wel degelijk sprake van een inconsistentie in verzoekers verklaringen, daar hij tijdens het tweede gehoor plots wel een aantal namen kon opnoemen van Talibanstrijders die actief waren in het dorp.”

Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat verzoeker, die beweert zelf door de taliban te zijn bedreigd en hiertoe stelt internationale bescherming te behoeven, wél de namen zou kunnen geven van talibanstrijders in zijn dorp in het algemeen, doch er niet in zou slagen om de namen te geven van de talibanstrijders die hem persoonlijk zouden hebben geïdiseerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij niet capabel is om dingen vanbuiten te leren en vervolgens te reproduceren gezien zijn leerproblemen en laaggeschoold profiel, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat uit de door verzoeker voorgehouden leerproblemen in België op zich niet kan worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn om doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn leefomgeving en leefwereld in Afghanistan of dat hij bepaalde informatie niet zou kunnen instuderen en achteraf reproduceren (zie *supra*).

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing verwijst naar een EASO-rapport van september 2016 en dat dit “oude info” is, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde zijn regio van herkomst te hebben verlaten in de zomer van 2016, zodat de commissaris-generaal wel degelijk op relevante wijze gebruik maakte van landeninformatie die betrekking heeft op de periode tot aan verzoekers vertrek uit Afghanistan. De verdere ontwikkelingen betreffende de veiligheidssituatie na verzoekers vertrek in de zomer van 2016, zoals dit onder meer naar voren komt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5, 8-9 en 11-21 en rechtsplegingsdossier, stuk 5), zijn dan ook niet relevant voor wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker voorgehouden verblijf in het dorp Gharkali in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar tot de zomer van 2016.

2.3.2.6. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal voorts terecht dat verzoekers verklaringen betreffende zijn dagelijks leven niet aannemelijk zijn, meer bepaald wat betreft (a) zijn scholing, (b) zijn profiel en dagelijkse bezigheden en (c) het profiel en de dagelijkse bezigheden van zijn ouders:

“Ook uw kennis betreffende het dagelijkse leven in uw regio van herkomst, zoals verwacht mag worden van iemand met uw profiel, kan niet overtuigen.

Uw verklaringen betreffende uw scholing kunnen niet overtuigen. U stelt dat u naar school ging in het buurdorp Yaghban tot de school op een bepaald moment onder invloed van de taliban werd gesloten. Over het moment van deze sluiting bent u niet eenduidig. Bij het CGVS stelt u dat de school drie à vier jaar geleden sloot (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 14) – u was op dat moment dus ouder dan twaalf, en geen negen zoals u bij de DVZ beweerde (Verklaring DVZ – punt 11). U schetst vlot de weg van uw huis naar uw voormalige school, maar gevraagd naar namen van medeleerlingen kunt u er slechts vier opnoemen. U kunt bovendien verder niets over hen of hun familie vertellen. U herinnert zich de naam van uw leerkracht maar weet verder niets over hem (CGVS 1, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Uw verklaringen betreffende uw profiel kunnen niet overtuigen. Gevraagd naar uw dagelijkse bezigheden de laatste jaren voor vertrek, aangezien u niet meer naar school ging, antwoordt u: “Ik speelde. Met knikkers. Of cricket. Deze zaken.” (CGVS 2, p. 14). Dat een zestienjarige niet meer om handen zou hebben is weinig aannemelijk. Gevraagd of u uw ouders soms moest helpen stelt u dat u verantwoordelijk was voor het grazen van de koeien. Opvallend genoeg stelt u tijdens het eerste gehoor dat jullie twee stieren, een koe en kalfjes hadden (CGVS 1, p. 10) terwijl u tijdens het tweede gehoor expliciet stelt geen stieren te hebben gehad (CGVS 2, p. 15). Een dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt sterk uw geloofwaardigheid. Van iemand die als enige bezigheid het grazen van het vee en het spelen van spelletjes had kan op zijn minst verwacht worden dat hij een eenduidig antwoord formuleert op de eenvoudige vraag of het gezin al dan niet stieren bezat. Gevraagd naar veel voorkomende ziekten bij de koeien hebt u het over een soort parasiet. Hoe die genoemd wordt weet u echter niet. Andere ziektes kwamen wel voor maar kent u niet (CGVS p. 11). Van iemand die zich dagelijks bezig houdt met het verzorgen van de koeien kan op zijn minst worden verwacht dat hij verschillende ziekten kent en de eerste symptomen ervan kan detecteren. Uw verklaringen kunnen aldus niet overtuigen.

Ook uw verklaringen over het profiel en de dagelijkse bezigheden van uw ouders kunnen niet overtuigen. U stelt dat uw moeder de koeien melk en yoghurt en drinkyoghurt maakte (CGVS 1, p. 10). Van de prijzen van yoghurt en drinkyoghurt in het dorp hebt u echter geen idee (CGVS 1, p. 12).

Ook van de prijzen van koeien hebt u geen idee (CGVS p 1 p. 11). U stelt dat u boodschappen moest doen, maar gevraagd naar algemene prijzen van de dingen die u kocht antwoordt u bijzonder ontwijkend (CGVS 1, p. 12). U stelt dat uw vader landbouwer was en zes grote velden bezat (CGVS 1, p. 9). U stelt dat uw vader een deel van de oogst 'weg gaf' maar aan wie en of hij daar geld voor kreeg weet u niet (CGVS 1, p. 9). U stelt dat uw vader fysiek beperkt was: "Hij is verlamd vanaf zijn benen."; "Hij is verlamd aan zijn benen."; "Hij kan wel lopen, maar niet goed." (CGVS 1, p. 21). De logische vraag stelt zich hoe uw vader in die situatie de velden bewerkte. U stelt dat u soms een beetje hielp, maar niemand anders (CGVS 1, p. 21). Gevraagd hoe hij dat kon stelt u louter dat hij wel een beetje kon lopen (CGVS 1, p. 21). Opmerkelijk genoeg stelt u in het tweede gehoor wel dat hij af en toe dagloners inhuurde sinds hij zwakker werd (CGVS 2, p. 15). Verder in het eerste gehoor stelt u dat uw vader psychologische problemen heeft, niet goed kan spreken en niet meer kan werken. Wie er dan momenteel voor uw familie zorgt weet u niet, hoewel u maandelijks met uw moeder telefoneert. Of uw familie nog problemen kent met de taliban weet u evenmin (CGVS 1, p. 22). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

"Verweerster haalt ten onrechte aan dat het weinig aannemelijk is dat de dagelijkse bezigheden van verzoeker beperkt waren tot het spelen **met knikers of cricket spelen** of dat soort zaken.

Verzoeker haalt aan dat het één van zijn favoriete bezigheden was om te jagen en spelen met **vogels**. Verzoeker ving de vogels en leerde ze vervolgens dingen. Het gaat over de 'sharo' of 'maina'. Het is een vogel die iets kleiner is dan een merel en ook bruin is. Je kan er tegen praten en de vogel herhaalt dan in beperkte mate. De vogel kan niet zoveel 'praten' als een papegaai maar je kan er wel iets aan leren.", kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft. Zoals in de bestreden beslissing reeds terecht opgemerkt antwoordde verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag "U ging dus de laatste jaren niet naar school. Wat deed u dan wel?" als volgt: "Ik speelde. Met knikers. Of cricket. Deze zaken." (notities van het persoonlijk onderhoud 20 februari 2018 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2), p. 14). Nergens is er sprake van jagen en spelen met vogels die hij dingen aanleerde, noch kan dit uit zijn antwoord worden afgeleid. Terecht stelt de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat een zestienjarige die niet langer naar school gaat op de vraag waarmee hij zich dan bezighield enkel antwoordt dat hij met knikers of cricket speelde. Het enkele feit dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een "sharo" vermeldde, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hij verklaarde dienaangaande immers enkel dat zijn gezin twee "sharo's" had en dat mensen het houden omdat het zingt en praat, doch niet dat hij zich met deze vogels bezighield en hen zaken zou hebben aangeleerd (notities van het persoonlijk onderhoud 12 december 2017 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1), p. 9).

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt dat hij zijn kennis over ziektes bij koeien op zijn eigen manier heeft uitgelegd en dat van hem niet de specifieke wetenschappelijke naam van de parasiet waarover hij verhaalde, kan worden verwacht, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij zich enkel bezighield met deze koeien, zodat wel degelijk van hem een gedegen kennis kan worden verwacht over mogelijke ziektes die deze dieren kunnen oplopen. Dat verzoeker verhaalt over een soort parasiet maar over de naam van dit dier enkel kan zeggen dat zij het worm noemden (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 11), valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaring dat hij zich enkel bezighield met de koeien. Nergens wordt van verzoeker een specifieke, wetenschappelijke naam voor deze parasiet verwacht. Er kan echter wel degelijk worden verwacht dat verzoeker en zijn gezin voor deze parasiet een meer specifieke naam gebruikten dan louter "worm", temeer daar verzoeker verklaarde buiten deze parasiet geen andere ziektes van koeien te kennen. Overigens dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat verzoeker er niet in slaagt een consistent antwoord te geven wanneer hem wordt gevraagd of zijn gezin al dan niet ook stieren bezat.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Wat betreft de bezigheden van zijn moeder benadrukt verzoeker dat hij zijn moeder niet hielp. Wat hij wel deed was de uitwerpselen van de koeien opkuisen maar dit was had weinig te maken met het melken van de koeien en het verwerken ervan tot yoghurt en drinkyoghurt." terwijl nergens wordt gesteld dat verzoeker zijn moeder zou hebben geholpen bij het melken van de koeien en/of bij het maken van yoghurt en drinkyoghurt.

Verzoeker vervolgt als volgt:

“Verzoeker wil erop wijzen dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerster twee totaal verschillende vragen gesteld werden die niet met elkaar gelinkt werden.

In de bestreden beslissing worden deze vragen wel samengevoegd. Indien de vragen ook in deze context gesteld zouden geweest zijn, dan zou verzoeker er meer duiding bij kunnen gegeven hebben.”

Er kan niet worden ingezien over welke vragen tijdens welk persoonlijk onderhoud verzoeker het heeft, laat staan op welke wijze deze vragen in de bestreden beslissing zouden zijn samengevoegd en/of welke uitleg verzoeker zou wensen te verschaffen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift wijst op zijn leerproblemen in België, waaronder het ontbreken van enig begrip bij rekenen en cijfers, zodat volgens hem niet kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen naar de prijs van bepaalde goederen, repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: *“Echter, dat verzoeker moeilijkheden zou kennen met het rekenen met (westers) geld betekent niet zonder meer dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de prijzen van bepaalde hoeveelheden of aantallen levensmiddelen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn moeder (drink)yoghurt verkocht en dat hij zelf ook inkopen deed (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/12/2017, p. 12), enige kennis van prijzen kon dan ook verwacht worden.”* Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de Afghaanse cultuur, in de zin dat verzoeker het correcte antwoord niet kon geven aangezien hij geen kennis heeft van de prijzen maar dat het in de Afghaanse cultuur moeilijk is om dit toe te geven waardoor hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ontwijkend antwoordde, kan dan ook niet worden aanvaard.

2.3.2.7. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal verder terecht dat verzoekers algemene kennis over zijn regio van herkomst te wensen overlaat, met name inzake (a) hulporganisaties in zijn regio van herkomst, (b) natuurrampen in zijn regio van herkomst, (c) zijn kennis over de districts- en dorpsverantwoordelijken en (d) bepaalde elementen van zijn geografische kennis, hetgeen maakt dat de kennis die hij wél tentoonspreidde een ingestudeerd karakter heeft:

“Uw algemene kennis betreffende uw regio van herkomst kan evenmin overtuigen.

Gevraagd naar uw scholing stelt u dat u enkel naar school ging wanneer er dingen werden uitgedeeld. Gevraagd naar welke organisaties zaken uitdeelden kunt u enkel UNHCR noemen. Verder kunt u echter niets over hen vertellen. Andere organisaties hebt u nooit gezien in uw dorp: “Ik was nog zo jong toen ik daar woonde, dat weet ik niet.” (CGVS 2, p. 9). Van een zestienjarige kan echter wel enig bewustzijn van de spelers in zijn directe omgeving worden verwacht. Hiermee geconfronteerd stelt u: “Ik was vaak thuis, ik ging niet vaak naar buiten om alles te zien. Ik was bezig met spelen, ik zal zo’n dingen niet.” (CGVS 2, p. 9).

Gevraagd naar natuurrampen in uw regio van herkomst stelt u dat er overstromingen en aardbevingen plaatsvinden. Gevraagd naar de laatste overstroming die u zich herinnert zegt u: “Het was een grote overstroming, maar ik weet niet meer wanneer het gebeurde. Het gebeurt daar vaak.” (CGVS p. 9). U stelt dat er vaak velden en gewassen beschadigd raakten, meerbepaald diegenen die dichtbij het kanaal lagen. Wiens velden dat waren weet u niet: “Daar liggen veel velden, ik weet het niet.” (CGVS 2, p. 10). U kent geen mensen wiens velden beschadigd raakten (CGVS 2, p. 10). Deze verklaringen kunnen opnieuw niet overtuigen. Van een landbouwerszoon kan worden verwacht dat hij weet wiens velden beschadigd raken bij een overstroming, alsook dat hij gedetailleerder en doorleefder vertelt over deze gebeurtenis.

U noemt vlot de districts- en dorpsverantwoordelijken maar kunt verder nagenoeg niets over deze mensen vertellen, wat deze informatie een ingestudeerd karakter geeft (CGVS 1, p. 17-18; CGVS 2, p. 7-8).

Uw geografische kennis van uw regio van herkomst is relatief uitgebreid. Dit doet echter niets af aan de eerder geuite twijfel betreffende uw recente herkomst. Bovendien zijn er een aantal elementen die uw verklaringen een ingestudeerd karakter geven. Zo benoemt u uw district in één term als ‘Hasqa Mina Deh Bala’ (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 3). Dit is vreemd gezien Hasqa Mina en Deh Bala twee verschillende benamingen voor hetzelfde district zijn. Gevraagd naar de districten rond Deh Bala noemt u een aantal districten voor, achter, links en rechts van u. Gevraagd wat u bedoelt met deze termen stelt u dat het districtscentrum en het district Rodat in de richting van Saoedi-Arabië (de islamitische gebedsrichting) liggen. Dit klopt echter niet. Eenzelfde fout maakt u wanneer u wordt gevraagd of de zon op- dan wel ondergaat achter de bergen in de buurt van uw dorp. U slaagt er niet in hierop een eenduidig antwoord te geven (CGVS 2, p. 6) terwijl dit een zeer eenvoudig geografisch gegeven is. Waar u aanvankelijk stelt dat uw hele familie in Gharkali woont (CGVS 1, p. 6) stelt u later in het gehoor dat u familieleden hebt in de dorpen Garay en Gawlat Khail (CGVS 1, p. 14). Dat u bijvoorbeeld wel een uitgebreide beschrijving kunt geven van uw dorp naar het districtscentrum maar op dergelijke eenvoudige vragen geen eenduidig antwoord geeft, geeft uw verklaringen een ingestudeerd karakter.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande vooreerst opmerkt dat in de bestreden beslissing wordt “toegegeven” dat zijn geografische kennis van de regio relatief uitgebreid is, dient erop gewezen dat dit op zich geen afbreuk doet aan de overige pertinente vaststellingen in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing. Zoals hoger reeds meermaals gesteld, is het niet uitgesloten dat verzoeker zich bepaalde kennis heeft eigen gemaakt door zelfstudie of door overdracht van derden.

Verzoekers algemene kritiek dat “*Wat betreft de informatie waarover verzoeker samenhangend en uitgebreid kan vertellen stelt zij steeds dat dit een ingestudeerd karakter heeft, terwijl zij de kennis als ontoereikend bestempelt als verzoeker algemene informatie geeft omdat hij er niet als danig mee vertrouwd is.*”, is allerm minst ernstig. Wanneer verzoeker verklaart dat hij enkel naar school ging wanneer dingen werden uitgedeeld door UNHCR, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hieromtrent bijkomende informatie kan verschaffen, *quod non*. Wanneer verzoeker verklaart dat er vaak velden en gewassen beschadigd werden bij overstromingen, kan redelijkerwijze worden verwacht, temeer daar zijn familie zelf aan landbouw deed, dat hij concrete voorbeelden kan aanhalen van mensen wiens velden beschadigd werden, *quod non*. Wanneer verzoeker de districts- en dorpsverantwoordelijken benoemt, kan redelijkerwijze worden verwacht, gelet op de verregaande impact van de lokale machtshebbers op het dagelijks leven van de Afghaanse burgers, dat hij over deze personen bijkomende informatie kan verschaffen, *quod non*.

Waar verzoeker vervolgens als volgt stelt in zijn verzoekschrift: “*Betreffende de benaming van het district als ‘Hasqa Mina Deh Bala’ in plaats van ‘Deh Bala’ moet erop gewezen worden dat dit net het niet-ingestudeerd karakter van deze informatie bewijst. Immers, indien dit zou ingestudeerd zijn zou duidelijk het onderscheid gemaakt zijn tussen de twee districten. Op basis van de kennis die verzoeker had van zijn herinneringen uit Afghanistan benoemde hij echter de districten samen.*” (eigen onderlijning), maakt verzoeker een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). De namen Hasqa Mina en Deh Bala betreffen immers twee verschillende namen voor hetzelfde district. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift hieromtrent voorhoudt dat het om twee verschillende districten gaat, toont eens te meer de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst uit dit district aan.

Wat betreft de verblijfplaatsen van zijn familie voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift: “*Verweerster gaat hier volledig voorbij aan de dubbele betekenis van het woord familie. Waar verzoeker het aanvankelijk had over zijn gezin als familie spreekt hij later over zijn volledige familie. Verweerster gaat dus een brug te ver wanneer zij dit kwalificeert als tegenstrijdig aangezien het om een verkeerde interpretatie door verweerster zelf gaat.*”

Uit een lezing van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat de hiervoor geciteerde uiteenzetting slechts een gekunstelde *post factum*-poging is om zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar in overeenstemming te brengen. Tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud werd immers eerst gesteld als volgt:

“- *Heb je familie die buiten het dorp woont?*

Neen. Iedereen woont in mijn dorp.

- *We hadden het al over je ouders, broer en zus, een oom langs moederszijde en een oom langs vaderszijde. Nog iemand anders?*

Neen.” (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 6).

Hieruit blijkt duidelijk dat het op dat moment niet enkel over verzoekers kerngezin ging, aangezien ook reeds twee ooms ter sprake kwamen. Wanneer verzoeker later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij een oom heeft die in een ander dorp (Garay) woont en hem erop wordt gewezen dat hij eerder verklaarde dat al zijn familieleden in zijn eigen dorp wonen, reageert verzoeker niet met de bewering uit het verzoekschrift dat hij eerder slechts sprak over zijn gezin, maar antwoordde hij als volgt: “*Ja, maar wij hebben maar een district. Al die dorpen liggen in het district. Hij woont in een ander dorp, een dorp verder, maar niet buiten mijn district.*” (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 14). Aldus kon de commissaris-generaal wel degelijk terecht vaststellen dat verzoekers verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn familieleden niet coherent zijn.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Gharkali in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerdde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar het risicoprofiel in hoofde van “*men and boys of fighting age*” in de richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, p. 15-16 en stuk 8), dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die

geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt immers niet dat iedere jongeman in Afghanistan het risico loopt op (gedwongen) rekrutering door de taliban (of andere groepen).

In tegendeel, de richtlijnen vermelden zelf dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (*“depending on the individual circumstances of the case”*). Waar verzoeker stelt als volgt: *“Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.”*, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd en dat hij deze vrees evenmin *in concreto* uiteenzet in zijn verzoekschrift, hetgeen allerm minst ernstig is. Opnieuw dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie dienaangaande niet volstaat om een gepronounced vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.9. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“Uw verklaringen betreffende uw documenten kunnen niet overtuigen.

U legt uw originele taskara alsook de enveloppe waarin die u werd toegestuurd, neer. Wie u dit document opstuurt weet u echter niet. U stelt dat het uw buurman was, maar zijn naam schijnt u niet te kennen (CGVS 1, p. 13). Over de aanvraag van uw taskara legt u geen eenduidige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat u een taskara aan vroeg omdat u dat nodig zou hebben op school (CGVS1 p. 4). Later in het gehoor stelt u niet te weten waarom u een taskara aanvraagt: “Dat weet ik niet. Mijn vader vroeg het aan mijn oom. Omdat ik opgroeide.” (CGVS 1, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijt u dit aan vertaalproblemen. Deze verklaring is niet afdoende.”

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van een aantal *post factum*-beweringen. Waar hij benadrukt dat zijn familie ervoor heeft gezorgd dat zijn originele taskara werd opgestuurd, *“maar dat zij dit laten doen door een kennis aangezien zij zelf niet zomaar de mogelijkheid hebben om dergelijke pakketten op te sturen vanuit hun dorp”*, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn taskara werd opgestuurd door een buurman – en dus niet gewoon *“een kennis”* – maar dat hij diens naam niet kent, hetgeen niet aannemelijk is. Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn familie niet in de mogelijkheid zou zijn om dergelijke pakketten op te sturen vanuit hun dorp maar hun buurman/kennis wel.

Waar verzoeker verder stelt dat er inderdaad geen link is tussen het bekomen van een taskara en het naar school gaan en dat ze bij de inschrijving van verzoeker in de school de taskara van zijn vader hebben gebruikt, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk verklaarde dat zijn taskara werd aangevraagd omdat hij deze nodig had op school, terwijl hij later verklaarde niet te weten waarom deze taskara werd aangevraagd (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 4 en 21). Waar verzoeker meent dat deze taskara het bewijs bij uitstek vormt van zijn voorgehouden herkomst, kan worden vastgesteld dat verzoeker over het aanvragen van deze taskara en het versturen ervan naar België geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds duidelijk gebleken dat verzoekers verklaringen niet volstaan om zijn voorgehouden herkomst aan te tonen, integendeel. Het louter voorleggen van een taskara is dan ook niet voldoende om de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst te herstellen. Dit geldt des te meer nu uit de aan de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal toegevoegde informatie (bijlage 1) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Het louter opnieuw bijbrengen van voormelde enveloppe en taskara bij het verzoekschrift (stukken 3 en 4) doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Het rapport van het CLB en de toelichting van verzoekers voormalige voogd (verzoekschrift, stukken 6 en 7) kwamen hoger reeds uitgebreid aan bod (zie *supra*). Wat betreft de kopie van de taskara van zijn oom en het schoolattest (verzoekschrift, stukken 22 en 23 en rechtsplegingsdossier, stuk 5), kan dienstig worden herhaald dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten slechts relatief is (zie *supra*).

Bovendien blijkt uit de vertaling van het schoolattest (rechtspiegingsdossier, stuk 5) dat dit attest werd opgesteld op vraag van verzoekers vader, hetgeen het document een gesolliciteerd karakter geeft, temeer gelet op voormelde corruptie en documentfraude in Afghanistan. In zoverre kan worden aanvaard dat een voormalige voogd in een afzonderlijke nota (zie rechtspiegingsdossier, stuk 5) de motieven uit de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt nadat reeds een verzoekschrift werd ingediend, dient vastgesteld dat deze kritiek, die grotendeels gelijklopend is met het verweer in onderhavig verzoekschrift, op zich evenmin van aard is om op de motieven in de bestreden beslissing dan wel op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5, 8-9 en 11-21 en rechtspiegingsdossier, stuk 5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Immers, uit het de beschikbare informatie (verzoekschrift, stukken 6 en 21; rechtspiegingsdossier, stuk 5; nota met opmerkingen, bijlage 2), blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wel degelijk wordt gekenmerkt door grote regionale verschillen, zodat verzoeker allerminst kan worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiare bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.”* Het loutere feit dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen achteruitgaat, betekent niet dat de regionale verschillen wat betreft de aard en de impact van het conflict in Afghanistan niet langer relevant zouden zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER